

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
сряда.

Независим вестник за християнска просвета и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращат до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ
К Ж Щ А
МЕСЕЧЕНЪ НАЕМЪ ХИЛЯДА ЛЕВА
СПРАВКА: ПЕЧАТНИЦА „СПАСЪ ПОПОВЪ“ — ШУМЕНЪ.

Г-въ.

Въ що се състои величието на Преславъ?

Има хора още, дори такива на сериозната мисъл, които се съмняват въ величието на стария Преславъ, съ най-голямо основание наричанъ отъ византийски летописци и славетисти „Велика Преслава“, и оспорватъ голѣмото му значение за църквата ни, за книждината ни, за историята ни и за общото за нашата народна култура.

Наша и чужди учени достатъчно сж писали по тоя въпрос, за да не се цитиратъ и разглеждатъ подробно.

Два вида сж голѣмитѣ събития, станали тука: духовни и политически.

Едно изъ най-великитѣ събития, напримеръ, станали въ оя многославенъ градъ, е основането преди 889 г. на манастиръ „св. Пантелеймонъ“ отъ князь Бориса въ Преславската планина, на дѣсния брѣгъ на р. Тича, 3 км. югоизточно отъ стария Преславъ, въ тѣй аречената мѣстность „Патлейска“. Неуспорими данни ни говорятъ, че този манастиръ е основанъ отъ князь Бориса, първия български господарь-християнинъ, и то той е монашествувалъ до зрелостна възраст; дето е монашествувалъ синъ му Симеонъ, братъ му Дакъ, братовия у синъ Тудоръ, Черноризецъ-рабъръ, Иоанъ Екзархъ, Превитеръ Григорий, Епископъ Константинъ; дето е организиранъ въ 885 г. първата славянобългарска школа св. Кирилу, ученикъ на св. Климентъ, и изпратенъ отъ Бориса въ Охридъ, за да основе тамъ славянобългарска школа въ югоизточна България — нешна Македония; дето сж монашествували и вкусили първите плодове отъ старобългарската писменостъ хиляди манастири и миряни; дето се е написала съ кирилица първата българска речъ; дето се е тукъ, на здравата основа на българската книжнина и наука; дето се е извършила първата славянска литургия на родния ни езикъ, дето се заражда българската църква и полагатъ здравитѣй основи, на които тя стои до несь.

Друго величаво културно събитие, станало въ този градъ е създадената повеля отъ царъ Симеона, да бжде замѣстенъ въ всички църкви, манастири и училища, съ който държанъ актъ се дава първия моментъ тласък за развитието на българската писменостъ, езикъ и книжнина, чрезъ което културно дѣло, тоя, наистина, великъ и просвѣтенъ моралъ, туря сжщевременно и

здравни основи на общославянската литература и култура.

Едновременно съ това, Симеонъ отъ 896 до 913 г., т. е. цѣли 17 години, изключително се е занимавалъ и грижилъ за уредбата на българската църква, отъ гдето произхожда и силното му настояване предъ св. Климента Охридски, да не си дава оставката отъ епископската катедра, защото е билъ съ такива голѣми заслуги къмъ родната ни държава и училище; самъ той, царъ Симеонъ, неуморно е челъ, превеждалъ и писалъ книги и поощрявалъ къмъ църковна и духовна работа всичкитѣ си знаменити съвременници, благодарение на чието единодушие и сплотеностъ сж били изградени здравитѣ основи на българската църква, чиито върхове сж рухвали презъ течение на въковетѣ, но първитѣ (основитѣ) сж оставали неразрушими, както ни показватъ разкопкитѣ.

Борисъ и Симеонъ сж първитѣ велики българи, които, давайки най-радушенъ приемъ на изгоненитѣ изъ Моравия Методиеви ученици и възможностъ да продължатъ дѣлото на Кирила и Методия, сж запалили първомъ отъ Патлейския манастиръ свещенитѣ огнь въ сърдцата на българитѣ, резултатъ отъ който е богатата старобългарска книжнина, уреденитѣ български църкви, манастири и училища, разпространили се впоследствие и развили изъ Русия, Сърбия и други славянски земи, а по-късно и въ Ромѣния.

И не току тѣй въ една отъ своитѣ творби Иоанъ Екзархъ казва за великия царъ: „Що е по-добро и по-сладко за богомолцитѣ, които искрено жаднѣятъ да намѣрятъ животъ въчненъ, като не отстъпватъ никога отъ мисълта за Бога и всѣкога помнятъ Неговото високо творение? Яко и се тѣй, господи мой, княже славний Симеоне Христороубче, непрестаеши възиская повелѣния его и твари, хотя ся ими красити и славити“. А другъ писателъ отъ XVI в. говори за него: „Почудився словеснѣй мудрости (на Ивана Златоуста) и благодати Св. Духа, яко извѣкъ ему чести всѣ книги, избравъ его вся словесъ изъ всѣй книгѣ его вся едины сладки книги, яже и прозва Златоструя.“

С. Н. Палаузовъ, завършва труда си „Вѣкъ българскаго царя Симеона“ отъ 1852 г. съ следната мисълъ: „Обращаясь еще разъ къ книжной литературѣ болгаръ вѣка царя Симеона, я надѣюсь остаться

безпристрастнымъ, если скажу, что болгарѣ въправѣ гордиться этой эпохой.“ Шафарикъ пѣкъ, пишейки за епохата на сжщия царъ, казва, че „той е билъ великъ не само на бойното поле, срещу неприятеля на народа си, отечеството и държавата му, но и на мирното и тихо умно поле, въ наукитѣ и борбитѣ за разумното просвѣщение и усърдното изображение и умиление, такива вѣнци сж би плели и вили, каквито сж би били весели на свѣта довѣки.“

Бихъ билъ отишелъ много далече, ако бихъ искалъ да опиша, донѣгде само извършенитѣ събития въ Преславъ, които сж отъ духовно-културно значение за насъ.

Но не по-малко величави сж разигранитѣ събития въ тоя градъ, които сж отъ политически характеръ.

Първото такова е на Омортага, който въ 821 г. построява тукъ крепостъ на р. Тича и мостъ на последната. Това е момента, отъ който този градъ става предметъ на българската история и който 72 години бавно, но планомерно и системно се благоустройва отъ Омортаговитѣ наследници, а по-вече отъ Бориса, и докато, най-после, въ 893 г. става официалното премѣстване на столицата отъ Плиска въ Преславъ — Тича.

Но въ тази година става и друго крупно събитие въ тоя градъ, — Борисъ свиква Народно събрание, въ който обявява за сваленъ недостойния си синъ Владимира и се качва на престола синъ му Симеонъ.

Отъ тукъ въ 894-5 г. последниятъ е защитилъ интереситѣ на българската търговия, нанисайки първата си победа надъ Византия и изгонвайки маджаритѣ, които сж помагали въ тоя случай на последната. Отъ тукъ сжщо той е водилъ 11-годишната си борба противъ тая коварна своя съседка, която е дебнела момента, да сломи мощта на младата България. И въ резултатъ на тия си славни борби и победоносни победи, той успѣ да разшири предѣлитѣ на държавата си до тритѣ морета и на северъ — до Трансилванскитѣ планини.

Много и много сж още славнитѣ събития, разиграни въ Преславъ, които нѣмамъ за предметъ да изброявамъ.

Колкото пѣкъ се отнася до неговото великопение, красота и разкошъ — това най-добре ни предава знаменития съвременникъ на Симеона, — Иоанъ Екзархъ.

Но още по-очевидно се подчерква това отъ разкопаната Симеонова църква, двореца му (само малка частъ) и събраниитѣ материали въ музеитѣ тукъ. Тѣ по-ясно, по-категорично говорятъ, въ що се състои величието на Преславъ.

Ето защо съ достоинство и историческо право наново се запали отъ тукъ свещенитѣ огнь, който, стопляйки сърд-

цата на българитѣ и освѣтлявайки душитѣ и умоветѣ имъ, дано наново ги вразуми чрезъ него и ги насочи изъ по-спасителенъ пѣтъ, понеже пѣтя, изъ който вървиме днесъ, е страшенъ и пагубенъ!

Свѣтлината Божия.

Ако се вгледаме въ природата, отъ най-малкото цвѣтенце до най-голѣмото дърво: отъ най-малкото насекомо до най-висшето животно — навѣждатъ се видимъ единъ ламтежъ за свѣтлина. Вечернитѣ пеперудки, които масово нахлуватъ въ освѣтената вечеръ стая, не малко свидетелствуватъ за това. Значи всичко въ природата чувствува единъ гладъ и жажда за свѣтлина. А какъ е съ човѣка? — И човѣкътъ обича сжщо свѣтлината, свѣтлата стая, слънчевитѣ бани. Съ една дума, всичко земно. Материално се стреми къмъ свѣтлина, а колко повече духовно, което се вдъхновява пакъ отъ свѣтлината.

У човѣка има, наистина, единъ ненаситенъ стремежъ къмъ познаване на истината. И благодарение на това, той държи винаги отворени вратата на своята душа, за да влезе свѣтлината на истината. И влезе ли лжчѣтъ на истината, духътъ се запалва въ своята дълбочина тѣй, както се освѣтляватъ животнитѣ въ морското дѣно, дето не виждатъ никаква свѣтлина, освенъ собствената си фосфорна свѣтлина.

И какво цели великиятъ този общъ стремежъ къмъ свѣтлина? Той иска да огрѣе всѣко същество съ *вѣчната свѣтлина*. И както пеперудкитѣ вечеръ се стремятъ къмъ лампата, както човѣкътъ се стреми къмъ своитѣ планове и проблеми, така и тая жажда къмъ свѣтлина е стремежъ къмъ *вѣчната Божия свѣтлина*. Богъ сжщо обича свѣтлината Той Самиятъ е свѣтлина, която тъмнината не може да обхване. Въ своитѣ три лица Той е свѣтлина отъ Бога — баща и затова Синътъ Христосъ казва: „Азъ съмъ свѣтлината въ свѣта“. Въ Него бѣ животъ и животътъ бѣ виделина, (Иоан. 1, 4). Значи Христосъ има сжщата свѣтлина, каквато има Баща Му и че Той е безкрайната свѣтлина.

Понеже пѣкъ Бащата — Богъ пожертвува своя Синъ за насъ, значи, че и ние човѣцитѣ сме Негови чада и че Христосъ е нашиятъ Спасителъ братъ, че ний сме едно отражение на тая Божествена свѣтлина и затова ап. Павелъ нарича Християнитѣ деца на свѣтлината. „Всички вие сте синове на виделината и синове на деня, а не на тъмнината, нито нощта (1 посл. Солун. 5, 5). Нѣкога си бѣхте тъмнина, а сега сте виделина въ Господа: ходите като чеда на видѣлината (Ефес. 5, 8). Носете достойно образа на Бога и вашата душа трѣбва винаги да бжде свѣтлина.“

Отъ нем. Ек. Д-ръ Панайотова.

Писма и дописки.

О. редакторе,
На 27 и 28 юний т. г. въ Варна имаме околийска свещеническа конференция председателствуванa отъ Преосвещения Епископъ Андрей Напоследъкъ интересъ тѣ къмъ Варна се е засилилъ въ цѣла България. Бждете добри да подкрепите храната на този справедливъ интересъ и съ моята дописка.

Какво е първото и общо впечатление отъ обществената деятельность на Епископъ Андрей? Предъ насъ той се прояви като опитенъ, тактиченъ зрѣлъ ржководителъ на публични събрания. Следъ хулитѣ които четохме за него (колко то и безосовни, тѣ сѣ оставятъ слѣда) ние сме приятно изненадани Епископътъ успѣ да завладѣе сърдцата и на такива закоренѣли опозиционери какъвто е свещеникъ Х. За да подчертая мисълта си, ще съ позволя да я илюстрирамъ съ примѣръ.

Единъ свещеникъ държа рефератъ. „Критикувахъ“ го. Той стана да отговори. Епископътъ го предупреди съ следниятъ (той я нарече) молба:

— Ще Ви моля да направите опитъ да отговорите на събранията си, безъ да споминете ни едно име, т. е. вмѣстѣ да започнете:

— Попъ Георги твърди, че понеже не съмъ написалъ реферата си, азъ съмъ дрънкалъ глупости, —

Вие започнете:

— **Каза ми се...** че понеже не съмъ написалъ... и т. н.

Азъ описвамъ първия „дѣбютъ“ на „охуления“ Епископъ а не *приятелитѣ* на хулящитѣ каквито има и въ Варна. Ето защо, не се чудете, о. редакторе, че и въ това събрание при създадената атмосфера на братство, успокоение и доверие, се намѣриха лица, които се опитаха да „провокиратъ“ търпението и християнския тактъ на новия владикъ Единъ отъ тия хорица презъ всичкото време дирѣше де да се залови, за да си поначе езика. Стана дума за „Пасхалъ“. И той билъ противъ него, но не като другитѣ, а нѣкакъ особено *противъ*. Не *харесва*, но го *удобрява*. *Противъ*, — но го подкрепя. Вия да му неджизитѣ, но *умѣе* да извини. Излѣзе нѣкакъ, че то братъ вижда сжщото, какво и ние, но вижда и още нѣщо, което ние не виждаме и което му позволява да го извини. Въ началото той апелираше къмъ спокойствие, а въ края викаше:

— Не мога да бжда *спокоенъ*, когато се разглеждатъ тия въпроси.

Председателътъ му отговори съ фраза, която по своята класическа мдростъ заслужава да се помни во вѣки:

— Отче, мислете и говорете каквото обичате, никой Ви прѣчи. Но помнете, че и тоя пѣтъ Вие причинявате страдания лично на себе с

Вие страдате като си създавате настроения подобни на тия, които Ви принуждават да губите присъствие на духа и спокойствие. . . .

Другъ свещеникъ пъкъ, който първия денъ (27.) се опита да смири вътре въ себе си страдания духъ на противоречие, който цѣлъ животъ го мъчи (опита се да се смири, защото младиятъ владика го очаровалъ съ държанието си), на втория денъ (28. юни) види се изчерпа всичките си нравствени сили (борбата му бѣше между „духътъ на противоречие“ и „духътъ на премъдростъ и разумъ“ (стихири на Петдесетница) и, като не намѣри поводъ въ Преосвещения, откри го въ гвърде правдивитѣ слова на единъ свещеникъ, който каза, че

—Свещенството въ по-голямата си частъ и до днесъ не познава ясно задачитѣ си и си.

И „противоречивиятъ духъ“ напусна демонстративно събраниято на събратята си, като въ това подчерта отново, че —Нѣма правъ пъкъ за кризо колело

И.

ЧЕТЕНЕТО.

По въпроса за четенето въ България имаме една страшна статистика. Тя ни поражда и ни докарва до унижение и отчаяние. Годишно на всички българинъ се падатъ петъ хиляди лева изхарчени за спиртни напитки и тютюнъ, за вестници 5 лева, а за книги само 1 левъ. ! Не изпква ли въ тяхъ всичката наша духовна бедностъ? Българитѣ харчатъ надъ 10 милиарда годишно за спиртни напитки и тютюнъ! Страхна цифра! И колко претъпявания произлизатъ отъ този огроменъ харчъ, колко болести, колко страдания. Нека и представимъ, че тия 10 милиарда всяка година бихме употребявали за желѣзници, пшеница, за училища, за земледѣлне индустрия, за благоустройство и културни потребности Какъвъ изгледъ щеше да има България? Щеше ли да има бедностъ? Да, само 5 милиона даваме за книги, а надъ 10 милиарда за спиртни напитки и тютюнъ! Малко повече мислене, воля и пропорцията щеше да бъде съвсемъ друга. Нѣкога въ едно отъ единъ пианица е срдѣше и казваше: Ако има Господъ, защо не ми дава всички пари по 5 лева за пиене и по единъ грошъ за хлѣбъ на децата ми? Нашата статистика не показва ли, че ние приличаме на този турчинъ?

Висилъ Узуновъ.

Не мога!

Въ 1915 год., въ трѣска на победитѣ, въ всички училища на гр. Страсбургъ отпразнували най-тържествено рождениен денъ на Кайзеръ Вилхелмъ. Едно седемгодишно дете било избрано отъ господа учителитѣ на едно първоначално училище да излѣзе на сцената и каже стихотворение въ честь на Кайзера. Въ стихотворението имало нѣколко реда, които бидни за съседната държава, Франция.

Хрисимо и послушно, детето излѣзло на училищната сцена предъ граждански, военни и училищни мѣстни власти почало да казва стихотворението. То, щомъ стигнало до обиднитѣ за Франция стихове, главитѣ му премалѣли, и то се прѣло и заплакало. Учители и слушатели го насърдавали да продължава, да се не бои. Ала то се обърнало къмъ учителя и съ сълзи на очи му каза:

ло: „Не мога, г-нъ учителю, не мога! Азъ съмъ французинъ!“ Драги приятелю, кога Ви предложатъ да говорите или пишете нѣщо противъ Бога, противъ църквата и светата ни вѣра, имайте доблестта на това французче да отговорите: „Не мога г-да, азъ съмъ християнинъ.“ („Звънче“)

Бележки и отзиви.

Около съюза на свещеницитѣ

Опитнитѣ клюкари около „Паст. Дѣло“ тоя пжтъ сж надминали себе си. Има ли по-големо „тупе“ отъ това: на всѣки редъ да си противоречишъ и съ всѣка фраза да опровергавашъ предидущата! Да пишешъ хули въ вестникъ за който ти плащатъ и заплатата (42,000 лв.), и ханораръ (10,000 лв., кой ги използва?) и „експедиция“ (30,000 лв., кой ги получава?), и „за слѣдене на пресата“, и администраторски (9000 лв.)! Въ такъвъ вестникъ (Швейцарска многомѣчна крава) да пишешъ каквото ти скимне, да опартизанявашъ и вестникъ, и организация, и душитъ на свещеницитѣ, и кога дойде време да те преизбиратъ (за да сучишъ кравата), да се изтъпишъ и безъ срамъ да заявишъ:

„Вестникътъ ни е наковалнята, де то се коватъ новитѣ наши идеи и искания. Органътъ ни е тръбата, която призовава къмъ свещеническа работа. Той е свѣтилникътъ, който хвърля свѣтлина . . . (Прот. 13, конгр. стр. 90) (Пастирътъ) да узнава отъ него изяснени истинитѣ на християнството; що става другаде и у насъ въ областта на духовния животъ; чертае планове за духовно просвѣтна работа . . . (ibid стр. 87.)

„Изъ едно писмо“ („П. Д.“ бр. 24). Въ Варна се открила енория. Билъ приетъ за кандидатъ нѣкой си свещеникъ П. п. Александровъ. Тулешковъ пише:

„Приеа го отначало за кандидатъ.“

„Но сега наши духовни голѣмци сж противъ него“.

Какво означава това „сж противъ него“? Че му е отнето правото да бжде кандидатъ? Или че тия духовни голѣмци ще агитиратъ и гласуватъ противъ него? Защо пише недоумѣлки отъ тоя родъ съюзнитѣ органъ? Това е агитация за изборъ. Кандидатитѣ „пей“ даватъ за подобни отзиви. Ако случаятъ бѣше въ София, „Паст. Д.“ били го споменалъ? Тамъ всичко въ редъ ли е? Да ставаме ли и ние „отзиви на Софийския църковенъ редъ“?

* * *

На сжщото мѣсто „П. Д.“ помѣства „Приказката за попъ Ганча“. „Звездитѣ“ около съюзния органъ се оскърбили, че не имъ споменали цѣлото име и презиме съ титлитѣ и заслугитѣ:

Негово Високочество протоиерей отецъ г. Петъръ Тулешковъ, той-же Камень Потулний, синъ на прочути и достойни родители изъ старопрестолно Търново, родоначалникъ на многочислено и многообещаваще поколѣние, редакторъ на съюзния органъ на свещеницитѣ, студентъ поддипломация въ Свободния университетъ, почетенъ членъ на 20 почетни дружества, бившъ масонъ, кавалеръ на червентѣ лампази, авторъ на съчинението: „История на свещеническия съюзъ“ и т. н., и т. н.

Види се, че тоя редакторъ наистина носи въ жилитѣ си боярска кръвь. И въ миналия брой на „П. Д.“ той се

срдѣше пакъ за името си, Били го нарекли „Тележко“ вмѣсто Тулешковъ. Нашата редакция не държи на етикетитѣ: Тележко, Въртележко, Тулешко, Потулний, Затулний, Оттулний . . . това за насъ нѣма значение. Наричай се както щешъ. Но не злослав!

Защото „Приказката за попъ Ганча“ е отвратително, мръсно долнокачествено, крѣчмарско злословие. Попъ Ганчо билъ казалъ на владиката, че който го нарича „Ганчо“, а не попъ Ганчо, ще яде такава и такава словесна награда. Редакторътъ казва на Митрополитъ Симеона:

Понеже ти не ми пишешъ цѣлото име съ титлитѣ, а—само единъ пжтъ споменавашъ свещеникъ и после пишешъ само Тулешковъ,—ще ядешъ попъ Ганчовата „награда“.

Тулешковъ си е Тулешковъ и протопресвитеръ да го наречатъ. Но свещенството е длъжно да реши още въ тоя конгресъ може ли да редактира съюзния органъ такъвъ попъ, който презъ горната гади съ п. Ганчеви „остроти“ единъ владика, а въ конгреса, за да го преизбератъ, та да дои кравата, казва:

— „Органътъ ни е свѣтилникъ, който фѣрля свѣтлина“. (Прот. VIII. конгр. стр. 90.)

* * *

То се види, че тоя тѣхенъ брой е цѣлитъ „предизборно агитационенъ“. Умнитѣ около редакцията готвятъ нѣкое голѣмо дѣло за тазгодишния конгресъ на свещеницитѣ. Помѣстенъ е отговора на г. Т. Николовъ срещу статията на Митрополитъ Симеона „Туна бѣда противъ мене“. Г-нъ Николовъ (дали Тулешковъ нѣма да се срдѣ, че наричаме тоя човѣкъ само Николовъ?), г-нъ Тенчо Николовъ заявява много работи. За насъ е важно едно: той декларира:

— „Азъ съмъ членъ на ИМКА“.

Митрополитъ Симеонъ пише вече деветъ статии противъ това протестантско дружество, Св. Синодъ на Българската църква издаде вердиктъ: „ИМКА е дружество протестантско, да нѣмате сношения съ него“.

„Пастирско Дѣло“ пише:

„Имкаджийството“ е грѣхъ само за ония, които нѣматъ самостоятелна, обективна и просвѣтена мисль. . .

Това — Митрополитъ Симеонъ е лишенъ отъ подобна мисль! Това — Св. Синодъ е издалъ присжда въ състояние на

— „Несамостоятелностъ

— „Необективностъ

— „Непросвѣтеностъ

„Пастирско Дѣло“ готви голѣмо дѣло! XIV свещенически конгресъ сигурно ще разгледа тоя въпросъ и ще реши:

Св. Синодъ е билъ непросвѣтенъ, необективенъ, несамостоятеленъ, когато е осждилъ ИМКА. Г-нъ Тенчо Николовъ, членъ на ИМКА, е правъ Синодътъ и Митрополитъ Симеонъ лъжатъ.

Дано дочакаме и тоя вѣнецъ да се качи на Тулешковата глава. ИМКА нѣма да остави своитѣ агенти. Тогава може да видимъ „своя“ редакторъ не вече съ червени лампази по расото, но и съ цѣло червено расо, съ зеленъ подрасникъ съ жълти чепички.

Въ единъ отъ миналитѣ конгреси делегатитѣ на свещенството искаха да смѣнятъ тоя великъ търновецъ, единствениятъ грамотенъ свещеникъ; сбаче „халваджията“ стана и спаси „бозаджията“ (като за ирония и двамата тия сж въздържатели, вино не пиятъ (единтъ по убеждение, другиятъ по болестъ), а употребяватъ сода, сиропъ, сайдеръ, сиси, халва

Дирекция на постройкитѣ за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 506

Съгласно обявление № 421, публикувано въ Държавенъ вестникъ брой 55 отъ 8 юни 8929 год. на 9 юли т. г. въ Шуменското Данъчно управление отъ 15 до 16 часа ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставка на 45,000 кгр. газйолъ. Приблизителна стойностъ — 126,000 лв. Залогъ за участие въ търга — 5% отъ тържната стойностъ въ банково удостоверение. Поемнитѣ условия сж на разположение на интересующитѣ се всѣки присъственъ денъ въ Дирекцията.

Всички разноски, като публикация, гербовъ сборъ, данѣкъ, който се плаща въ половинъ размѣръ, сж изключени на митото, сж за смѣтка на предприемача. Доставка ще се извърши съгласно закона за Б. О. П.

гр. Шуменъ, 1 юли 1929 год.

Отъ Дирекцията

Дирекция на постройкитѣ за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 512

На 11 юли т. г. 10 часа предъ пладне въ помѣщението на Дирекцията ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставка на 4,000 кгр. бензинъ. Бензина трѣбва да отговаря на следнитѣ условия: тегло — 720 кгр. за куб. метъръ при 10 С. Митото е за смѣтка на Дирекцията. Желаящитѣ да взематъ участие въ спазаряването внасятъ залогъ 4,000 лв. въ банково удостоверение. Спазаряването ще почне на горната дата и ще продължи до като се получи най-износна цена. Доставка ще се извърши въ тридневенъ срокъ, считанъ отъ деня на съобщението за утвърждаването на спазарителния протоколъ. Приемането на бензина ще стане въ склада на Дирекцията. Плащане веднага следъ приемането. Всички разноски като публикация, гербовъ сборъ, данѣкъ, който се събира въ половинъ размѣръ сж за смѣтка на предприемача.

гр. Шуменъ, 3 юли 1929 год.

Отъ Дирекцията

Дирекция на постройкитѣ за водоснабдяване на безводния Дели-Орманъ гр. Шуменъ.

Обявление № 513

На 13 юли т. г. 10 часа преди пладне въ помѣщението на Дирекцията ще се произведе спазаряване по доброволно съгласие за доставката на 1,000 кгр. кѣлчици въжа. Спазаряването ще почне на горната дата и ще продължи до като се получи най-износна цена. Приблизителна стойностъ 65,000 лв. Залогъ за участие е 5% отъ приблизителната стойностъ въ банково удостоверение. Конкуренцитѣ се задължаватъ да представятъ мостри отъ предлаганитѣ кѣлчици. Всички разноски като публикация, гербовъ сборъ, данѣкъ, който се събира въ половинъ размѣръ, сж за смѣтка на предприемача.

гр. Шуменъ, 3 юли 1929 год.

Отъ Дирекцията

и бира) „халваджията“ става и казва:

— „Ако не го харесвате, ще го махнете. Но запомнете две обстоятелства: 1) Той е човѣкъ, обремененъ съ голѣмо семейство и 2) Софийскиятъ Митрополитъ го гони, за туй, че е защитилъ нашитѣ интереси. Бива ли да го изхвърлимъ на улицата?“

Сега вече той не е гоненъ отъ Соф. Митрополитъ. Но семейството му остава. И слава Богу! Ето защо конгресътъ ще трѣбва пакъ да го преизбере. Малко ли е това съображение: обремененъ съ многочислено семейство! Свещеници, отваряйте дълбокиятъ си кесии! Тулешко е обремененъ съ многочислено семейство. Измислете още нѣкоя службица около съюза, защото децата му подрасватъ и трѣбва да имъ се създаде препитание: тѣ сж осиновени храненици на свещенството. Нека, най-после пъкъ, да се изхрани едно семейство безболезнено! Каква е тая завистъ? „Пѣкъ и посочете ми, кой ще го замѣсти?“ Нѣма другъ достоенъ. Само той е грамотенъ между 2300 платци за „Паст. Дѣло“.

* * *

Редакцията дочува, че Софийската Митрополия, заедно съ „въздържателитѣ“ около „П. Д.“ гласятъ богато Ешмедѣ за тия отъ делегатитѣ, които биха гласували за следнитѣ резолюции:

1) ИМКА е фундаментъ на православието.

2) Т. Николовъ и К-осж стѣл-

бове на това православие („П. Д.“ бр. 24)

3) Църква безъ Екзархъ демократична църква.

4) Демократиченъ е овладика, който мечтае за првенство.

5) Споразумение между бестанкитѣ народи ще има само ако Тулешковъ се преизбере, редакторъ, Ханджиевъ-сенитаръ, а Митрополитъ Стефановъ — министъръ на В. Р. въ Б. Буровъ (който би могълъ да стане Софийски владика) (Протоколи на XIII свещ. конгр. стр. 30)

Ако това е вѣрно, помнете, че ние на делегатитѣ въ конгресъ здрави жби и широки stomasi!

ХРОНИКА

Н. Впр. Митрополитъ Симеонъ е съобщилъ, че скоро дойде къмъ Шуменъ-Преспанъ.

Въ камарата е внесенъ законопроектъ за контрола на нематографитѣ, театритѣ и уменитѣ. Този контролъ ще се упражнява отъ Министерството на просвѣтата.

Бившиятъ н-къ на Шуменското отдѣление на Шуменската Държавна ница г-нъ Д-ръ К. Петровъ хирургъ — гинекологъ — тшеръкойто бѣ уволненъ поради закриване на отдѣлението назначенъ за началникъ на икологическото отдѣление при Плевенската Държавна ница.